

SEMINARIJOS GYVENIMAS

Išpūdžiai iš popiežių kanonizacijos Romoje**Klier. Irmantas Ramanauskas, II k.**

Visi keliai veda į Romą. Negaliu pasakyti, ar tai tiesa, bet dabar tikrai žinau, kad iš Lietuvos tokių kelių yra, nes paskutinėmis balandžio mėnesio dienomis Dievas padovanojo man nuostabią kelionę į amžinąjį miestą ir galimybę dalyvauti popiežių Jono XXIII ir Jono Pauliaus II kanonizacijoje. Kai kuriems jau sakiau, kad tikiu, jog tai šv. Jono Pauliaus II užtarimu man įvykęs mažas stebuklas, todėl esu labai laimingas ir jums, mielieji *Teesie* skaitytojai, kol dar išpūdžiai nespėjo ataušti, noriu papasakoti apie savo piligrimystę Romoje.

Kelionė vyko balandžio 22–30 dienomis, tuojau pat po Šv. Velykų. Prisikėlusio Kristaus džiaugsmo pilni iš Lietuvos išvykome aštuoni

vysiai: kunigas Petras, seminaristai aš ir Vincentas bei jaunuoliai, kurie norėjo pamąstyti apie savo pašaukimą: Tautvydas, Gintas, Mantas, Jurgis ir Jonas. Kompanija vyriška, todėl greitai suradome bendrą kalbą ir susidraugavome, nors ir buvome labai skirtingi. Bet taip tik dar įdomiau, nes galėjome vienas iš kito pasimokyti ar pasidalyti savo patirtimis.

Kadangi kelionė buvo piligriminė, tikrai ne turistinė, todėl rimtai meldėmės. Nė vieną dieną neapleidome Šventųjų Mišių. Kartu meldėmės „brevijorių“ (liturgines Dievo tautos valandas), nepamiršdavome ir rožinio bei gailestingumo vainikėlio. Ypatinga malda buvo Šventojo Rašto meditacijos. Per vakarinius pasidalijimus dažnai paste-

bėdavome, kokia svarbi ir stipri buvo malda mūsų kelionėje. Be to labai graži, nes tikriausiai nėra nieko nuoširdesnio už rimtą, vyrišką maldą.

Užteks kalbėti apie mus, geriau apie pačią Romą. Bet prieš ją pakeliui mes užsukome į Ghedi parapiją šiaurės Italijoje, Lombardijos regione. Tai ypatinga parapija, nes joje gyvena kunigas Renato, kuris dar visai neseniai misionieriavo Lietuvoje – atliko Kauno kunigų seminarijos dvasios tėvo tarnystę. Jis mus be galo šauniai priėmė ir kartu su kitais parapijos kunigais surengė puikų vakarą. Galėjome pabendrauti su parapijos jaunimu, paragauti tradicinių itališkų valgių ir smagiai pažaisti. Dar tik pirmoji stotelė Italijoje, o jau buvome apstulbinti.

Žinoma, Ghedi buvo šaunu, bet Romoje dar šauniau. Skani kava, tikros picos, gardūs ledai, monumentali architektūra – viskas tobula. Bet mes buvome piligrimai, todėl visur, kur tik keliaudavome, svarbiausia išliko malda, o visa kita tik „priedai“.

Pirmąją dieną Romoje aplankėme tris didžiąsias bazilikas: Šv. Jono, Marijos Didžiąją ir Šv. Pauliaus. Taip pat Šv. Sebastiono katakombas. Labai išsiskyrėme iš turistų, nes į bet kurią bažnyčią užsukę visada pirmiausia ieškodavome Jėzaus Švč. Sakramente, kad galėtume Jį pagarbinti. Ir tai buvo nelengva, nes bazilikos didelės, įspūdingos, gražios, įvairiausių koplytėlių pilnos ir Jėzus tarsi pasislėpęs laukdavo kurioje nors iš jų.

Antrąją dieną pasivaikščiojome po Romos senamiestį. Nepaprasto grožio vaizdai, kurių

neįmanoma aprašyti. Geriau jums papasakosiu įdomią istoriją, nutikusią mums. Kai vaikštinėjome po miestą, pastebėjome, kad atėjo trečia valanda ir kad jau metas pasimelsti Dievo gailestingumo vainikėlių. Susiradome artimiausią bažnyčią – šv. Agotos, ir tiesiog prie jos, atsisėdę

Kartu su italais nešam Pasaulio jaunimo dienu kryžiu

ant laiptų, pasimeldėme. Po maldos kunigas Petras pasiūlė užėiti ir apžiūrėti bažnyčią. Įėję pamatėme daug susirinkusių žmonių, visai ne turistų, o taip pat savanorių skautų. Bažnyčioje giedojo jaunimo chorelis. Vaikščiodami po šventovę radome didelį kryžių. Pasirodo tai buvo pasaulio jaunimo dienų kryžius. Tas pats kryžius, kurį šv. Jonas Paulius II mums visiems padovanojo. Iš pradžių net nepatikėjome, kad tokia brangenybė laukė mūsų čia pat, taip arti. Tai buvo aiškus Dievo ženklas, kad jis mus laimina ir globoja.

Sekmadienį įvyko tai, dėl ko mes ir keliavome į kitą Europos kraštą – dviejų popiežių kanonizacija. Nors stovėjome pačiame minios gale ir tik šoninėje gatvelėje, bet tai tikrai buvo nuostabu. Nors matėme tik pusę ekrano ir prastai girdėjome, bet tai buvo stipru. Dalyvavome minioje kaip vienas kūnas. Labai aiškiai tai supratome, kai vyko Šv. Ostijos pakylėjimas – visi atsiklaupė. Visose Vatikano gatvelėse tikintieji klūpojo ir visur buvo tylu. Visi kaip vienas, visi dėl Kristaus.

Abu nauji šventieji labai svarbūs, nes tiesiogiai prisidėjo prie mūsų kasdienybės: Šv. Jonas Paulius II buvo labai svarbus komunizmo griovėjas, todėl galime ir jam padėkoti, kad gyvename laisvoje šalyje, o Šv. Jonas XXIII sukviėtė Vatikano II Susirinkimą, kurio nuostatomis dabar gyvename. Gera buvo dalyvauti šių šventųjų kanonizacijoje.

Kiekvieną vakarą grįžę į vietą, kurioje gyvenome, po vakarienės susitikdavome su kunigais. Jie mums papasakodavo savo pašaukimo istorijas, o mes užduodavome klausimų. Buvo ištis įdomu, nes lankėsi kunigai iš tokių šalių kaip Indija, Gana, Zambija, Nigerija ir JAV. Kiekvieno gyvenimo ir pašaukimo istorija skirtinga ir savotiška. Ypač

mums patiko susitikimai su Afrikos ir Azijos žemynų kunigais, nes dažniausiai informacijos apie tuos kraštus gauname tik iš interneto ar kitų žiniasklaidos priemonių, o taip gyvai pakalbėti apie Bažnyčios problemas ir sunkumus, tarkime, su Indijos krikščioniu yra itin reta proga. Šie susitikimai sustiprino mano paties pasirinkimą siekti kunigystės ir atsiduoti Dievo valiai.

Tikrai sunku trumpai papasakoti, kokią nuostabią piligrimystę patyrėme, kiek daug visko matėme ir kaip stipriai Dievas mus laimino. Reikia melstis, kad Viešpats ir toliau globotų, padėtų brandinti šios kelionės vaisius savo gyvenime, kuriais galėtume dalytis. Kam daug duota – iš to bus daug pareikalauta, tad suprantu kokią didžią malonę gavau ir kad dar didesnė užduotis laukia. Dėkui, kad galėjau su jumis pasidalyti savo džiaugsmais, beveik tiesiai iš Romos.

Šventasis Jonai Pauliaus II ir šventasis Jonai XXIII, melskite už mus!

Klier. Irmantas Ramanauskas, II k.

